

בש"פ 7998/22 - ירין גוייזר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7998/22

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: ירין גוייזר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק עמ"ת 37226-11-22 מיום 18.11.2022 שניתנה על ידי כב' השופטת יעל ייטב

בשם המבקש: עו"ד נתנאל לגמי; עו"ד אלכסיגלפגט
החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת י' ייטב) מיום 20.11.2022 בעמ"ת 37226-11-22, שבה נתקבל ערר המדינה על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' השופטת נ' חקלאי) במ"ת 3760-11-22 מיום 16.11.2022, ונקבע כי העורר יישאר במעצר עד להגשת תסקיר בעניינו.

1. כפי שעולה מהחלטת בית המשפט המחוזי, המבקש נתפס שלוש פעמים כשהוא נוהג לכאורה בניגוד לדין, וזאת בתוך פרק זמן של כארבעה חודשים וחצי, כדלקמן:

הפעם הראשונה אירעה ביום 28.6.2022, אז נתפס המבקש כשהוא נוהג לכאורה תחת השפעת סמים, ללא ביטוח, וזאת בשעה שרישיון רכבו פקע. בעקבות כך נפסל המבקש מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 30 יום, והוגש נגדו כתב אישום לבית המשפט לתעבורה באשדוד המייחס לו את העבירות האמורות. יצוין כי המבקש לא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו.

הפעם השנייה אירעה ביום 24.10.2022, שגם אז נתפס המבקש בעודו נוהג לכאורה תחת השפעת סמים. למבקש נערך שימוע בנוכחותו, ונמסרה לו הודעה על אישור שימוש ברכב. לפי האמור בהחלטה, המבקש טרם הפקיד

עמוד 1

את רכבו.

בחלוף כשבועיים, ביום 9.11.2022, נתפס המבקש בשלישית בעודו נוהג ברכבו. בהמשך לכך הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית המשפט לתעבורה בבאר שבע, המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ברכב שהושבת על ידי קצין משטרה, רישיון רכב שפקע מעל 6 חודשים, ונהיגה ברכב ללא ביטוח. עם הגשת כתב האישום האמור הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים, שהיא העומדת במוקד הבקשה שלפניי.

2. בעת הדיון בבית משפט השלום, בא כוחו של המבקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לכל העבירות, למעט לגבי העבירה של נהיגה בזמן פסילה. זאת, לטענתו, משום שהפסילה לא היתה בתוקף בעת שהמבקש נתפס. בית משפט השלום עמד על הוראת סעיף 50(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), ולפיה אם חלפו שלושה חודשים מיום הפסילה ועד להגשת כתב אישום – תבוטל הפסילה. בית המשפט ציין כי לפי הרישום ב"נט המשפט", כתב האישום הוגש ביום 28.9.2022, בעוד שרישיונו של המבקש נפסל ביום 28.6.2022. לפיכך, בית המשפט קבע כי יש כרסום ביחס לראיות בנוגע לעבירה של נהיגה בזמן פסילה. באשר ליתר העבירות המיוחסות למבקש בכתב האישום, נקבע כי אין בהן כדי להצדיק את מעצרו של המבקש. לנוכח האמור, בית המשפט השלום הורה על שחרור המבקש בתנאים.

3. על החלטת בית משפט השלום הגישה המדינה ערר לבית המשפט המחוזי, שקיבל את הערר. בית המשפט המחוזי בחן את תאריכי הפסילה והגשת כתב האישום בראי הוראת סעיף 10 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 (להלן: חוק הפרשנות), וקבע כי הגשת כתב האישום בוצעה בעת שפסילת רישיון הנהיגה של המבקש היתה בתוקף. לפיכך, נקבע כי לא חל כרסום כלשהו בראיות לגבי העבירה של נהיגה בזמן פסילה. בהתחשב בכלל הנסיבות, ובשים לב למסוכנות הנובעת על רקע השימוש בחומרים משני תודעה, נקבע כי בשלב זה המבקש יישאר במעצר עד לקבלת תסקיר בעניינו.

4. על החלטת בית המשפט המחוזי הגיש המבקש את הבקשה למתן רשות ערר שלפניי. לטענת המבקש, אין מקום להחיל את הוראות חוק הפרשנות במקרה דנן, ובקשתו מעוררת שאלה עקרונית לגבי תחולת חוק הפרשנות על סעיף 50 לפקודת התעבורה. עוד נטען כי במקרה דנן מתקיימות נסיבות מיוחדות בשל חלוקי הדעות בין הערכאות, כמו גם בשל שיקולי צדק.

5. דין הבקשה למתן רשות ערר להידחות.

כפי שפורט לעיל, בית המשפט המחוזי לא הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו, אלא על עריכת תסקיר מעצר בעניינו וקיום דיון בעניינו לכשיוגש התסקיר. מכאן, שהדיון בעניין מעצרו של המבקש עד תום ההליכים טרם מוצה, ומדובר אפוא בבקשה שהיא בבחינת "ערר ביניים" בגלגול שלישי.

6. מכל מקום, והחשוב לענייננו, שבית המשפט המחוזי בחן את עניינו של המבקש על רקע מכלול הנסיבות, ובפרט לנוכח קיומה של מסוכנות משמעותית הנשקפת משימוש של המבקש בסמים ונהיגה לכאורה תחת השפעתם. לאחר עיון בהחלטותיהם של בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, ולמקרא הבקשה ונספחיה, לא שוכנעתי כי קמה

עילה להתערב באיזון שערך בית המשפט המחוזי. זאת, אף מבלי להידרש לסוגיה הפרשנית שביקש המבקש לעורר בנוגע למניין הימים ממועד פסילת רישיונו ועד למועד הגשת כתב האישום.

באשר לטענת המבקש בדבר "נסיבות מיוחדות" בגין חילוקי הדעות בין בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי, הרי שאין בה ממש, וכבר הובהר בפסיקה כי אין בכך כדי לבסס עילה למתן רשות ערר (ראו, בין היתר, בש"פ 1342/21 מקסומוב נ' מדינת ישראל (28.2.2021); בש"פ 3179/21 עבד אל רחמן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (9.5.2021)).

7. מובן כי לכשיוגש תסקיר המעצר בעניינו של המבקש, יוכל המבקש להעלות טענותיו לגבי המשך מעצרו.

8. אי לכך, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' בחשון התשפ"ג (24.11.2022).

ש ו פ ט